

en halv Snes Aar tilbage og senere, for en 4—5 Aar siden, at Hestehandlerne herovre fra havde faaet Kig paa, at disse Frederiksborg Heste og Frederiksborg Hopper, vi havde paa Bornholm, vare udmærkede Dyr, hvorfor de kom der over og købte af dem. Men det viste sig ogsaa, at naar en Gaardmand havde en god Hoppe, som var en 7—8—900 Kr. værd, og det var nær ved Terminen, og han trængte til Penge, og de gav ham et saadant Bud, saa solgte han den. Vi lærte snart at se, at fik vi ikke gjort noget ekstra for at beholde de bedste blandt vore Dyr, kom der til at gaa for mange af vore bedste Hopper ud, og vare de først tabte, var det ikke saadan at faa dem igen. Naar vi gik med til at starte Hesteopdrætningsanstalten for 4 Aar siden, gjorde vi det navnlig, fordi vi vilde søge at bevare noget af det bedste, vi havde, og derfor lavede vi en Slags Andelsforening, hvor 223 Medlemmer sluttede sig sammen og garanterede en Kapital paa 200 Kr. hver, altsaa 45,000 Kr. Vi optog Laan for denne Garanti. Vi købte efterhaanden 10 af de bedste Hopper, vi kunde faa fat paa, men vi gik rigtignok ikke med til at betale dem i saa dyre Domme, som det har været sagt, Jyderne have gjort, thi Prisen var kun 7—800 Kr. til 10—1100 Kr. som højeste Pris. Disse Hopper have vi udstationeret hos Gaardmænd, og vi have slet ikke betalt saadanne Priser derfor, som her ere blevne nævnte for Jyllands Vedkommende. Naar en Hoppe ikke har været drægtig — og sidste Aar vare 4 Hopper ikke drægtige —, have vi selvfølgelig ikke betalt en Øre, thi saa kunde de tjene Føden selv. Naar de vare drægtige, have vi betalt 150 Kr. — jeg hører, at man i Jylland har betalt 250 Kr. —, og for en ringere Pris kunne vi slet ikke gøre det, fordi der kræves dog en omhyggelig Pleje og Tilsyn og overhovedet betydelig større Udgifter, naar en Mand har en fremmed Hoppe, der jo dog skal have Pleje ekstra, selv om den ogsaa kan tages i Brng i Landvæsenets Tjeneste. Men saa samlede man Føllene paa en Gaard, som hedder Møllegaard, ikke langt fra Hasle, hvor der bor en Gaardmand, som er aldeles fortrinlig skikket til at opdrætte Heste, han har vist det gennem 4 Aars Arbejde. Vi samlede der 4 Hoppeplage om Aaret; saaledes har han for Tiden 12 Hoppeplage. Og de første, der udgik fra den Hesteopdrætningsanstalt nu i Foraaret, som saa at sige fuldt udviklede Dyr, var 3 Aar gamle, 4 Hoppeplage; men

alle, der have været ovre og set disse Dyr, overhovedet set paa denne Hesteopdrætningsanstalt, have erklæret, at de syntes, de vare særdeles gode. Her kan jeg ogsaa henvise til Læreren i Husdyrbrug ved Landbohøjskolen, Professor Sand. Han har været der nu i flere Aar i Træk, baade i Fjor og nu i Aar, og jeg glemmer ikke, hvad han sagde til mig, da vi havde Dyrskue i Sommer, og hvor de 2 bedste, 2 røde, 3 Aar gamle Hoppeplage vare fremstillede og viste sig at være de kønneste og de bedste, vi havde. Han sagde nemlig til mig: Jeg kan virkelig faa Taarer i Øjnene ved at se paa saadanne 2 dejlige Dyr! Der blev budt os 6,000 Kr. for disse 2 Hoppeplage den Gang. Hvis vi vilde have solgt dem til den Pris, behøvede sandelig ikke den Heste-Opdrætningsanstalt noget Statstilskud, saa kunde man have klaret sig selv. Det er noget andet end den jydsk Hesteopdrætningsanstalt „Frem“; den spekulerer i at faa de bedst mulige Dyr og tjene Penge paa dem, men vore Love sige, at de bedst mulige Dyr skulle vi selvfølgelig beholde, de skulle gaa ind i Hesteopdrætningsanstalten for derigennem at faa det bedst mulige af det bedste, vi kunne naa. De 2 andre af de 4 bleve solgte, og dem fik vi selvfølgelig ikke mere for end almindelig Pris; men netop med det Formaal for Øje, at man skal beholde det bedste, og man ikke maa sælge dem, kan man kun ogsaa faa det allerbedste frem. Men med det Forhold for Øje betaler den Slags Historier sig ikke.

Naar der dernæst er disputeret om, hvorvidt det er lønnende eller ikke lønnende at opdrætte de bedste Dyr, kan der jo disputeres om det som om alting. Der er ingen Tvivl om, at det lønner sig bedst at opdrætte de bedst mulige Dyr, man overhovedet kan faa fat i. Men det er jo ikke enhver Opdrætter givet at faa fat paa det bedste Materiale til at opdrætte af. Der kan ogsaa let ske Uheld, man kan faa Tuberkulose og andre Sygdomme at kæmpe med saavel som Uheld af anden Art, som ingen kan garantere imod. En Ting er sikkert, og det er det, at dersom ogsaa gennem Andelssystemet flere paa samme Maade slaa sig sammen om at faa det bedst mulige frem, vil man opnaa et større og bedre Resultat, end den enkelte som Regel kan opnaa. At enkelte Opdrættere, der nu en Gang have faaet en Gang øjet udmærket Materiale til at bygge videre paa og raade over Evner og Midler til at være 1ste Klasses Opdrættere, kunne komme lige saa vidt og maaske